

ရေ၏ဒဿန

ဘာသာပြန်သူ-အောင်ငံ

စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုတည်းက တူညီတဲ့ ရေများပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ တချို့က သူ့ကို ရွှေကရားနဲ့ ထည့်ထားတယ်။ တချို့က ရွှံ့မြေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ခွက်ငယ်နဲ့ သောက်သုံးကြတယ်။ ရွှေကရားနဲ့ ရွှံ့မြေခွက် မရှိတဲ့သူတို့ကျတော့ လက်ခုပ်နဲ့ သောက်ရုံပဲ ရှိမယ်ပေါ့။

ရေ...

အစကတည်းက ဘာမှ မတူကွဲပြားစရာ မရှိပါဘူး။ မတူကွဲပြားနေတာက ရေကို ထည့်ပြီး အသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဆာပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ သူဖန်းစားအကြား ခြားနားနေတာဟာ သုံးခွက်ကိုင်တွယ်တဲ့ အသုံးအဆောင်နဲ့ အရာဝတ္ထုအပေါ် တည်နေတာ။

ရေ...

ရေ တကယ်တော့ သူသာ ရေရဲ့ တကယ့် ချိုမြိန်ခြင်းကို သိရှိနိုင်တာ။ ဟိုး...သဲကန္တာရမှ လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ ခရီးသည်ကသာ ရေရဲ့ အရသာကို ခံစားနားလည်မှာ။ နေ့လည်ခင်းရဲ့ ပူပြင်းတဲ့နေမီး အောက်က ချွေးသီးချွေးပေါက်နဲ့ လယ်သမားများအတွက်တော့ ရေဟာ သူတို့ရဲ့ အဖိုးတန်ဆုံး ရတနာ။ နှုတ်လျှာကွဲမလောက် အခြောက်နေတဲ့သိုးကျောင်းသားလေးသာ သိုးအုပ်တွေမောင်းပြီး တောင်အောက်ဆင်းလာတဲ့ သူ့ခမျာ၊ ချောင်းလေးတစ်ခုရဲ့ ကမ်းနဖူးတနေရာမှာ ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်လို့ ရေတပကြီး သောက်ရတဲ့အခါ... ရေရဲ့ ချိုမြိန်ခြင်း အရသာကို အသိဆုံးသူဟာ အဲဒီ သိုးကျောင်းသားလေးပဲ ဖြစ်မှာ။

ကြည့်ကွယ်...

ဟိုဘက်နားက ဟိုလူတယောက်။ သစ်စိမ်း သစ်ရိပ်တွေအောက်။ ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်မှာ သူဟာ အခွံသားထိုင်လို့။ လှဲမို့လို့။ ရေကရားတလုံးကို သူ့ဘေးအနီးအပါးမှာပဲ ချထားတာပါ။ အဖိုးအခကြီးတဲ့ ခွက်အနုအလှလေးနဲ့ပဲ သူ သောက်သုံးနေတာ ဖြစ်ပါစေ။ ရေရဲ့ ချိုမြိန်အရသာကို သူ တကယ် သိရှိနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ဒါ...ဘာကြောင့်မို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

အကြောင်းက ထိုခရီးသည်၊ ထိုသိုးကျောင်းသားလေးလို သူ ရေမငတ်လို့ပါပဲ။ သူ အဖို့ရာ ရေဟာ ဒီလောက်လိုအပ် မနေပါ။ ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငတ်မွတ်ခြင်းနဲ့ ဆာလောင်ခြင်းကို ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးသမျှ ဘယ်အခါမှ ထမင်းနဲ့ ရေရဲ့ ချိုမြိန်အရသာကို သူ ခံစားနားလည် နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘဝရဲ့ တကယ့်အရသာဟာ ဘာလဲဆိုတာလဲ သိမြင်သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

(အာဖဂန်စာရေးဆရာ အူလာဖတ်. "ဘဝအသိ" ကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)